Сонце моє, оченята карі,
синя криниця в моїй Сахарі,
сосен моїх сльоза бурштинова,
серця мого печаль полинова,
синя птиця мого Метерлінка,
в чистому полі росте материнка,
скирти сердиті, як зубробізони,
взяли на роги усі резони.
Думка моя, переплакана двічі,
може дивитися людям у вічі.
Грішниця я. Полюбила чужого.
Долі моєї пекуча жого!
Буде гроза! Потім буде тиша.
Жінка твоя. Але я твоїша.
Десь ти живеш по дорозі в Святошино.
Душу мою без тебе спустошено.
Оце дожилася — з бурі та з клекоту,
оце дожилася — до сліз, до лепету.
Всесвіт. Проблеми. Трагедій поденщина.
А я закохалася. Сказано — женщина.